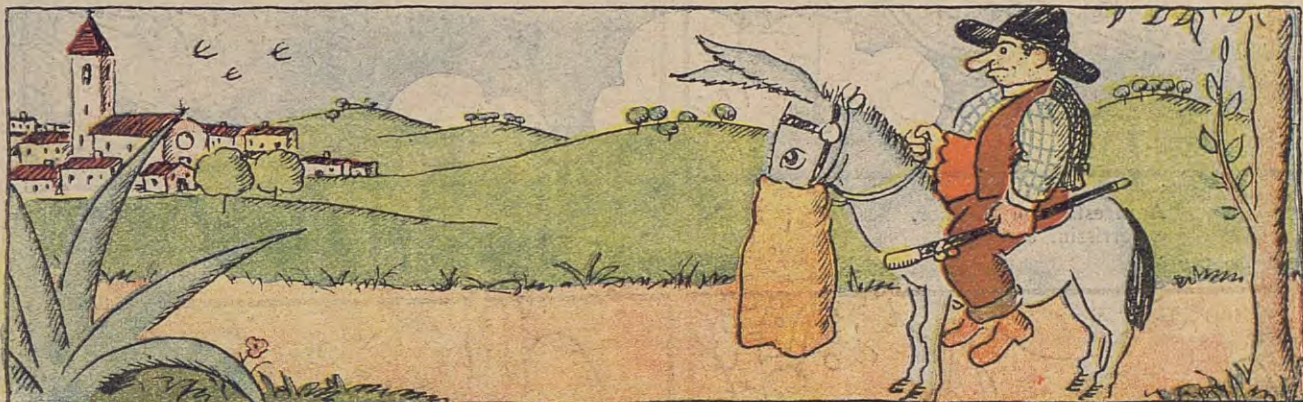

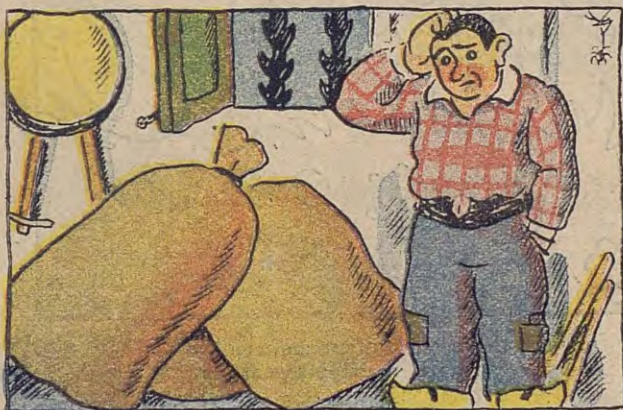
WEROLETT

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

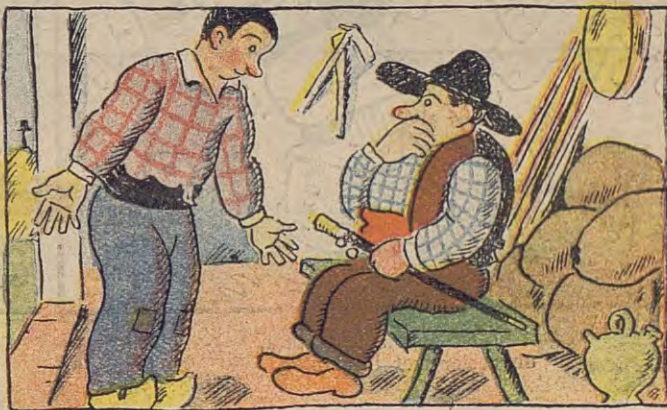
L'alcalde egoista

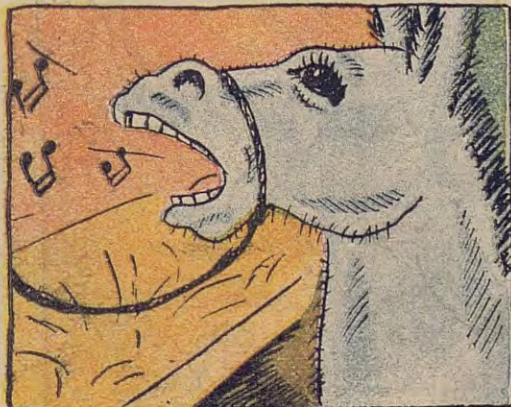
L'alcalde de Vilatronada era un home vanitós i egoista que estava molt orgullós de la seva autoritat.

En Pujolel havia de transportar uns sacs, i com que no es veia en cor de portar-los a l'esquena, decidí anar a veure l'alcalde perquè li deixés el ruc.

L'alcalde, cercant una excusa per no deixar-l'hi, li va dir que no l'hi podia deixar perquè en aquell moment no el tenia a casa.

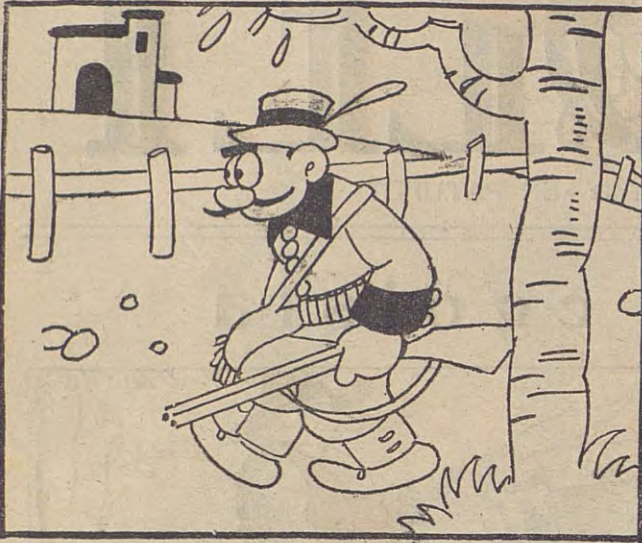

Mentre l'alcalde de Vilatronada donava aquesta excusa, l'ase, que era a l'estable, es va posar a bramar.

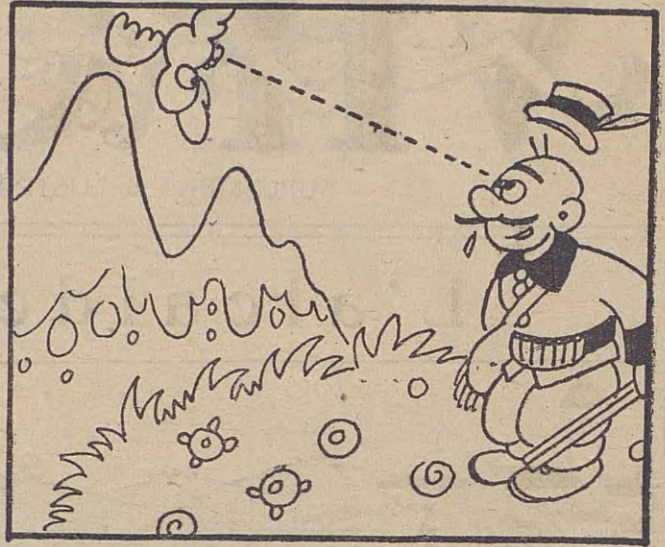

—Oi que sí que el té. Bé el sento bramar! —exclamà en Pujolel. —On s'és vist! —va contestar l'alcalde, tot enfutimat—. Vejam si fareu més cas dels brams d'un ase que de les paraules de l'alcalde!

Massa punteria

Aquí està Don Nicanor,
expertíssim caçador.

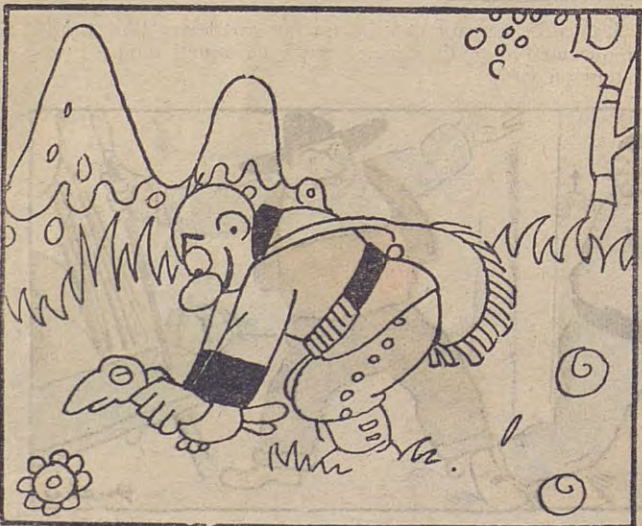
Veu damunt seu un ocell
que volava de gairell.

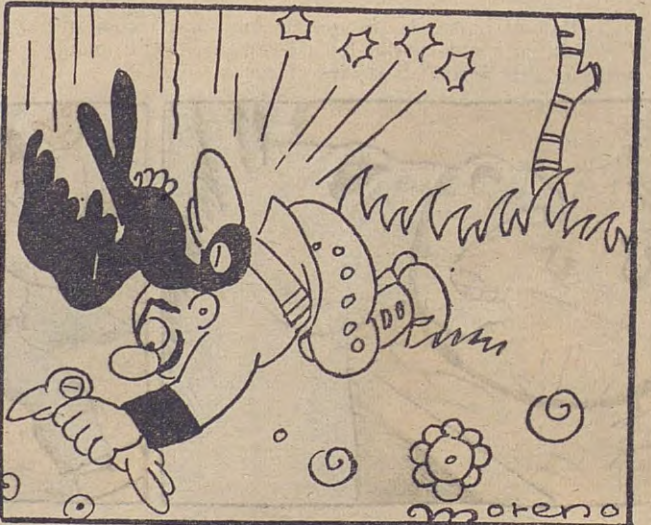
Amb l'escopeta a la cara,
un certer tret li dispara.

L'ocell cau, naturalment,
a terra, mort de repent.

Don Nicanor s'ajupí
a recollir son botí.

I altre ocell li cau damunt,
d'aquell mateix tret difunt.

Agricultura moderna

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

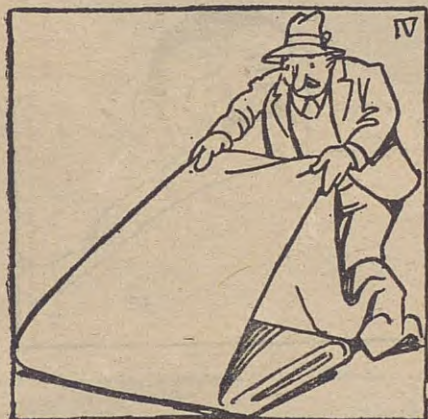
I Un propietari de fora volia tenir unes tovalles de fil legítim.

II Com que avui tot es falsifica, optà per plantar ell mateix el lli...

III ...i un cop segat, fer-lo filar per unes velletes que encara se'n recordaven.

IV Així pogué tenir una magnífica peça de fil per fer-ne tovalles.

V Uns senyors de ciutat dinaren un dia a la seva hisenda.

VI —Quines tovalles tan boniques, senyor Plantatge!

VII —Són de collita pròpia, senyora.

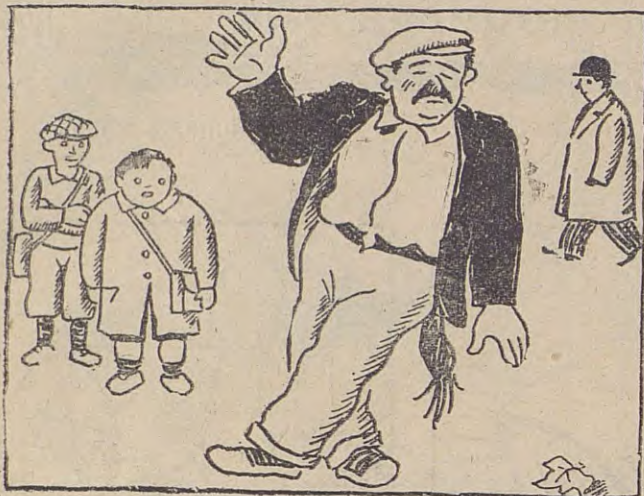

VIII —¿Ai, sí? ¿i com s'ho va fer per fer-les néixer?

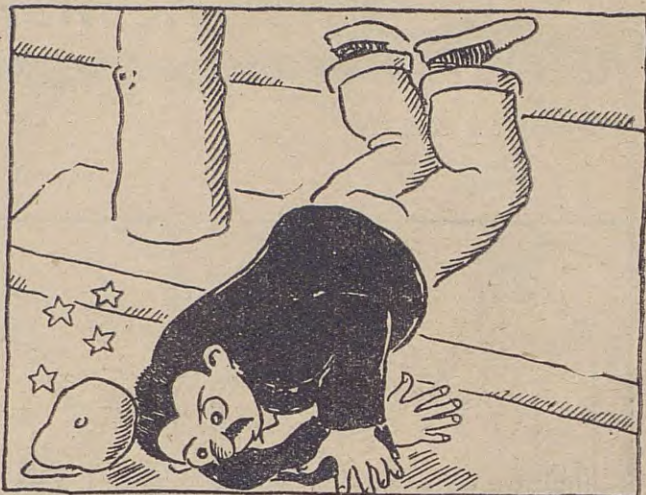

IX —Vaig plantar un tovalló—respongué, rient, el propietari.

La resposta d'en Claret

En Claret era molt aficionat a la beguda. Es pot dir que el beure vi era l'única il·lusió de la seva vida. No estranyarà a ningú, tenint en compte aquests antecedents, que anés tot sovint a la vela.

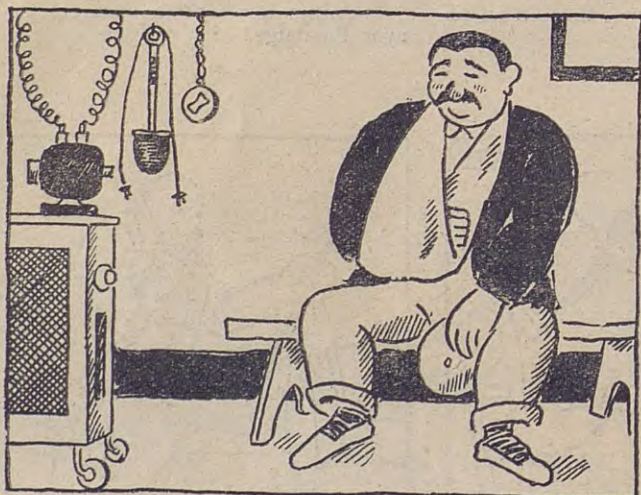
Un dia que en duia més al cap que als peus, va ensopegar i caigué, amb tan mala fortuna, que es va trencar un braç.

Uns vianants humanitaris van recollir-lo i el portaren al dispensari, on li van fer la primera cura.

Del dispensari va passar a l'hospital, i el que més li dolia de la seva desgràcia era que en aquell benèfic establiment només li deixessin beure aigua.

El braç, de resultes de l'accident, li va quedar paràlitzat. Perquè recobrés el moviment, el metge va ordenar-li unes sessions de massatge elèctric.

Al cap d'unès sessions, el metge va dir-li tot optimista: —Vaja, ja anem bé. Veig que ja pot bellugar els dits!— En Claret li va respondre tot compungit: —Desenganyi's, doctor: Jo no em consideraré en vies de curació fins que pugui tornar a aixecar el colze.

Una cacera extraordinària

Don Simplicio Fornaguera un matí surt de cacera.

Un pollastre, a un que badava, un mossega li pispava.

I amb el botí sota el braç apreta a córrer a tot gas.

De no caçar res, ja tip, Don Simplicio s'ha adormit.

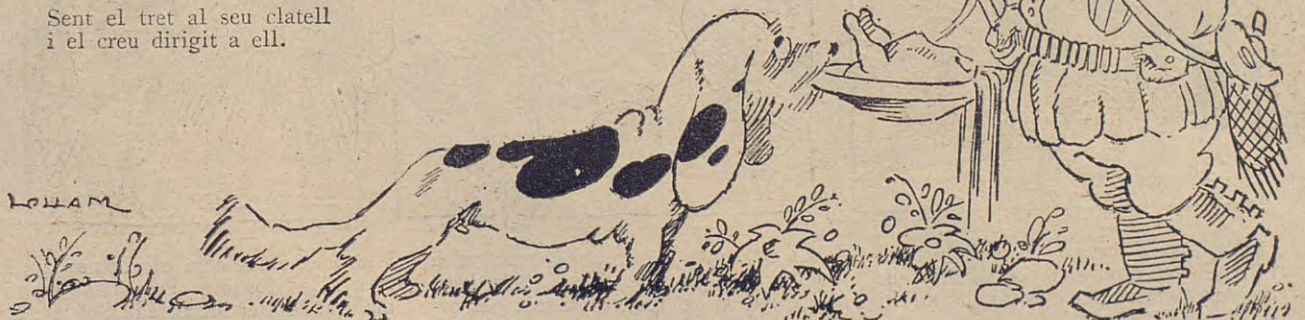
Quan se li dispara l'arma i fugí el gos amb alarma.

Sent el tret al seu clatell i el creu dirigit a ell.

I amb gran pànic ha fugit deixant allà el gall rostit.

I el bon senyó atabalat — encara no s'ho ha explicat.

Ulisses a l'illa del Sol

A l'illa on acabaven d'arribar Ulisses i els seus companys després de passar entre Escilla i Caribdis, hi havia belles ramades de vaques.

La fada Circe els havia advertit que aquell bestiar pertanyia al Sol i que per fam que tinguessin es guardessin prou de tocar cap vaca, perquè l'astre propietari es revenjaria.

Ulisses, tement que els seus companys no trenquessin aquesta ordre, volgué seguir enllà, però ells estaven tan afadigats, que refusaren de continuar el viatge.

Llavors els féu jurar solemnement que per cap motiu no tocarien les vaques de l'illa. Ells ho prometeren així, però l'endemà, quan anaven a seguir el viatge...

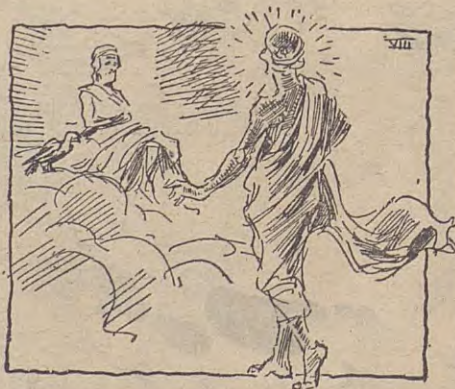
s'alçà un vent contrari i no pogueren baixar la nau a l'aigua. I així passaren dies i dies, exhaustint ràpidament les provisions que duien...

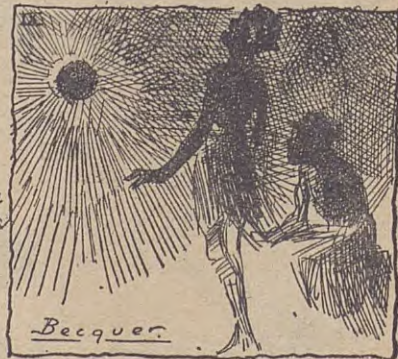
Ulisses anà a recórrer l'illa per veure si trobava peix o cacera, i mentrestant els seus companys, afamats, atraparen un parell de vaques i les mataren, dient que, morir per morir, volien fer-ho tips.

Ulisses, en tornar, sentí l'olor del rostit, i tot s'indignà contra els seus companys. Desgraciadament ja no hi havia remei!

El Sol, que tot ho veia, corregué a queixar-se a Júpiter, el pare dels déus, dient que si no li feia justícia pel robatori del seu bestiar, s'amagaria als inferns...

i tant els déus com els homes quedarien a les fosques. Per evitar aquesta malura, Júpiter prometé al Sol que destruiria la nau i els companys d'Ulisses.

La prohibició

DESITJAR allò que és prohibit, precisament perquè és prohibit, és la dèria de molts infants... i de molts homes grans. Amb l'abundància de préssecs, maduixes i pinyes d'Amèrica que hi devia haver al Paradís, de segur que a Adam i Eva no se'ls hauria ocorregut menjar pomes si no haguessin estat prohibides. I això era el què li passava a en Peret Trappella, un marrec de deu anys d'allò més entremaliat i joganer que es dalia sempre per les coses que no podia haver, sense fer cas de les que tenia.

I una de les coses que per ésser prohibida més desitjava en Peret, era poder estirar el senyal d'alarma del tren. Perquè en Peret, que vivia amb els seus pares en un poble dels voltants de la ciutat, baixava cada dia amb el

DE COL.LABORACIO

—Oh, ja en podeu menjar, ja! No tingueu por; també es farien malbé!

tren de les vuit per anar a escola, tot solet.

Quantes vegades havia llegit aquell rètol que hi ha dessota la maneta del senyal d'alarma! Les seves paraules les sabia de memòria: «Tocar el senyal d'alarma sense causa justificada és castigat amb la multa de 50 pessetes.»

Cinquanta pessetes! Una fortuna per en Peret. Però estava ben decidit a tocar el senyal d'alarma el dia que les hagués recollides.

Amb gran paciència i economia, estalviant cèntims de l'esmorzar i viatjant alguns dies sense bitllet, anà recollint les pessetes d'una a una. Ja en tenia quaranta vuit, que les duia sempre a sobre, lligades amb un nus al mocador perquè no dringuessin i els seus pares no les hi trobessin... Aquell dia justament acabava d'afegir-hi una pesseta per haver pujat al tren sense bitllet, i amb gran alegria comptava que ja només n'hi faltaven dues per assolir la seva ambició.

—Demà, potser, o demà passat...— es deia, apretant el seu tresor amb joia. Però havia d'ésser abans del que es pensava.

El tren parà en una estació del tra-

jecte i s'obrí la portella del compartiment. En Peret cuità a amagar-se sota del seient pel cas que fos el revisor. No era el revisor. Eren dos homes dels quals només en veia els peus i que s'asseguraren l'un al costat de l'altre al banc de davant d'on en Peret s'havia amagat.

Com acostumava fer en aquests casos, en Peret, així que el tren hagué arrencat, sortí de dessota el banc tot dient:

—Noi, no hi és!

Un dels dos homes se'l mirà amb cara ferrenya.

—¿Què és el que no hi és?—preguntà.

—Un botó dels elàstics que m'ha caigut—respongué en Peret, tranquil·lament.

L'home continuà mirant-lo sorrudament.

—Valdrà més que te'n vagis al compartiment del costat—li va dir per fi.

—No vull!—féu en Peret, que no gastava gaires compliments amb els desconeguts.

L'home es tragué dues pessetes de la butxaca.

—Té i vés-te'n—li digué secament.

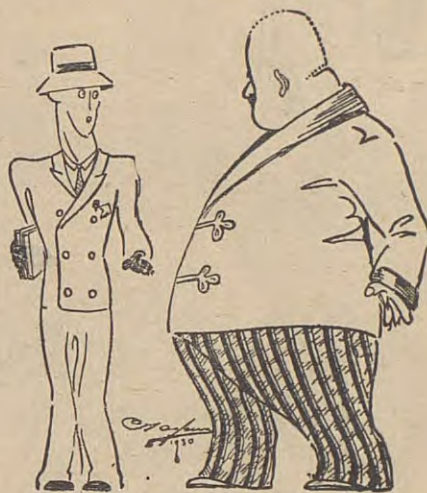
En Peret arreplegà les dues pessetes i restà com enlluernat. Amb aquelles feien cinquanta les que tenia, i ja podia estirar el senyal d'alarma! Sense pensar-s'hi gens, saltà sobre el seient i estirà la maneta prohibida.

El tren, que en aquells moments corria a gran velocitat, frenà ràpidament amb fort grinyolar de les rodes. L'home que havia volgut fer fugir en Peret llançà un reneç, cuità a saltar a terra així que la velocitat li ho permeté, i desaparegué corrent. L'altre individu, que fins llavors no havia badat boca, s'alçà i cuità a abraçar a en Peret, tot dient-li:

—M'has ben salvat, noi! Aquest home era un bandit que em duia segrestat baix l'amenaça d'un revòlver amagat sota l'abric. Et mereixes un premi.

En aquell moment entraren al cotxe el revisor i els civils, als que el passatger deslliurat explicà el succedent dient que el noi, amb gran perspicàcia, s'havia adonat de l'amenaça del bandit.

DE COL.LABORACIO

—¿Es a dir que t'han tornat a suspendre?

—Sí, papà; però és perquè m'han preguntat el mateix que l'altre cop.

Amb grans elogis de tothom, en Peret es quedà sol altra vegada... i amb un desengany terrible. Ell hauria volgut que el renyessin i li fessin pagar la multa. Ara l'acció prohibida no li havia resultat gens saborosa. Però... encara tenia les cinquanta pessetes... encara podia tornar-hi.

I amb mà ferma, pujant al seient, estirà altra vegada el senyal d'alarma.

—M'estranya, professor, que hàgiu pogut reunir tants llibres sense posar-n'hi cap de Juli Verne.

(De *The Passing Show*)

Invencions modernes

La tragèdia d'un senyor que volia cridar la policia pel telèfon automàtic.

(De The Humorist)